

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **Ing. B. K.,**
bytem,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
sídlem Křížová 25, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 6. 3. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 6. 3. 2018, č. j. X, **se ruší a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí žalované č. j. X ze dne 13. 11. 2017 o zamítnutí žádosti žalobce o zvýšení starobního důchodu pro nesplnění podmínek podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), jelikož náhrada za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti mu byla od 1986 do 1999 poskytována dle občanského zákoníku.

2. Ze správního spisu a tvrzení žalované plynou následující rozhodné skutečnosti.
3. Žalobce v roce 1977 při výkonu vojenské služby utrpěl úraz při dopravní nehodě vojenského vozidla, kdy došlo k poškození míchy, ztratil aktivní hybnost dolních končetin a části trupu a od té doby se pohybuje na ortopedickém vozíku. Pobíral invalidní důchod a rentu – náhradu ztráty na výdělků. Dne 7. 6. 2017 požádal o starobní důchod s tím, že od roku 1977 mu byla vyplácena náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz (nemoc z povolání) podle zákoníku práce; doklad České pojišťovny měl být doložen dodatečně. Rozhodnutím žalované mu byl od 4. 7. 2017 přiznán starobní důchod ve výši 14 747 Kč měsíčně. Pro účely stanovení výše důchodu byla účastníku řízení na základě potvrzení Ministerstva obrany ČR (dále jen „MO“) ze dne 26. 4. 2017 započtena náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti za období od 1. 1. 1996 do 30. 4. 2017, vyplácená v gesci MO.
4. Dne 9. 8. 2017 podal žalobce žádost o vydání nového rozhodnutí podle § 56 zákona o důchodovém pojištění s přihlédnutím k náhradám za ztrátu na výdělků vyplácených Českou pojišťovnou. Předložil potvrzení České pojišťovny o náhradách za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti v letech 1986 až 1999, dle kterého byla žalobci od roku 1986 až 1999 vyplácena náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti z titulu odpovědnosti za škodu při provozu motorového vozidla dle vyhlášky ministerstva financí České socialistické republiky č. 123/1974 Sb., kterou se stanoví rozsah a podmínky zákonného pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem motorových vozidel provozovaného Českou státní pojišťovnou.
5. Žalovaná žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu zamítla, neboť dle potvrzení České pojišťovny byly žalobci náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti vypláceny dle vyhlášky č. 123/1974 Sb. Do důchodu žalobce nebyla započítána výplata náhrady za ztrátu na výdělků v letech 1986 až 1999 s odůvodněním, že v té době Česká pojišťovna prováděla výplatu z odpovědnosti za škodu při provozu motorového vozidla. V ostatních letech mu byla náhrada vyplácena podle pracovně právních předpisů jako náhrada za ztrátu na výdělků z důvodu pracovního úrazu.
6. Podle vyjádření Ministerstva obrany ze dnů 19. 1. 2018 a 28. 2. 2018 žalobce utrpěl pracovní úraz při služební cestě jako velitel vozidla; u vozidla došlo bez cizího zavinění k prasknutí vzdušnice a neovladatelné vozidlo havarovalo. Ministerstvo obrany převzalo výplatu náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti počínaje rokem 1999 a poskytovalo ji na základě zákoníku práce. Z údajů Ministerstva obrany vyplývá, že Česká pojišťovna poskytla žalobci náhradu na základě právních předpisů o obecné občanskoprávní odpovědnosti, nikoliv podle pracovněprávních předpisů.
7. Dle žalované bylo v předmětné době let 1986 až 1999 možné poskytovat náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti jak v režimu občanskoprávních předpisů (zákona č. 40/1964 Sb.), tak v režimu předpisů pracovněprávních (zákona č. 65/1965 Sb.). Z provedených šetření plyne, že náhrady žalobce za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz byly Českou pojišťovnou vypláceny v režimu občanskoprávních předpisů, resp. zákona č. 40/1964 Sb. a navazující vyhlášky č. 123/1974 Sb. Na tomto závěru nic nemění ani doklady předložené žalobcem z let 1978 a 1979, podle nichž hodlá Česká státní pojišťovna (jako právní předchůdce České pojišťovny) vyplácet náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti podle § 195 zákona č. 65/1965 Sb. Žalovaná za rozhodné považovala potvrzení České pojišťovny ze

dne 9. 6. 2017 o tom, v jakém právním režimu dotčené náhrady opravdu vyplaceny byly; toto potvrzení navíc korespondovalo se sdělením Ministerstva obrany. Při výpočtu důchodu lze ve smyslu ustanovení § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění a § 11 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 11a odst. 2 vyhlášky č. 149/1988 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 1995 zohlednit pouze náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní schopnosti náležející za pracovní úraz podle zákoníku práce (§ 190 zákona č. 65/1965 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2006).

8. Žalobce v žalobě namítá, že utrpěl pracovní úraz při výkonu vojenské služby, proto mu byla vyplácena náhrada za ztrátu na výdělku dle zákoníku práce, nikoliv dle občanského zákoníku, tudíž žalovaná měla poskytované náhrady ztráty na výdělku zohlednit při určení výše starobního důchodu. Žalovaná na základě sdělení České pojišťovny, dle kterého byla žalobci od roku 1986 až 1999 vyplácena náhrada za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti z titulu odpovědnosti za škodu při provozu motorového vozidla dle vyhlášky č. 123/1974 Sb., dospěla k závěru, že za dané období se jednalo o náhrady v režimu občanského zákona, a proto k nim nelze při stanovení starobního důchodu přihlídnout (§ 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění), přestože ve správním řízení žalobce předložil sdělení České státní pojišťovny ze dne 14. 11. 1978 o likvidaci ztráty na výdělku po skončení pracovní neschopnosti dle § 195 zákoníku práce.
9. Žalovaná k tomu při soudním jednání uvedla, že je vázána sdělením pojišťovny o tom, v jakém režimu jsou náhrady vypláceny.
10. Soud je toho názoru, že povaha nároku na náhradu ztráty na výdělku po skončení pracovní neschopnosti je dána zákonem. Bez ohledu na dle soudu nedůvodnou zákonnou dichotomii ztráty na výdělku po skončení pracovní neschopnosti dle občanského zákoníku a zákoníku práce není v dispozici poškozeného, ale ani povinného si zvolit, dle jakého zákona vznikl nárok na ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti, tedy v jakém režimu bude stanovena jeho výše, natož v průběhu doby měnit povahu nároku. Žalovaná je správním orgánem, který rozhodl o žádosti žalobce o zvýšení důchodu, je tak vyloučeno, aby o výši starobního důchodu fakticky rozhodl zaměstnanec pojišťovny. Žalovaná nebyla vázána sdělením pojišťovny o povaze plnění náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti. Jelikož ve správním řízení vznikly pochybnosti o správnosti povahy poskytované náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nejen z důvodu tvrzení žalobce, ale již z důvodu vzniku úrazu (během výkonu vojenské služby, tedy v režimu zákoníku práce), bylo na žalované, aby odstranila pochybnosti o povaze poskytované náhrady. Je překvapující, že o povaze poskytované náhrady do roku 1985 a od roku 1999 žalovaná nijak nepochybovala, přestože právní režim ztráty na výdělku po skončení pracovní neschopnosti je dán okamžikem vzniku škody, proto následně nedochází ke změně povahy nároku na náhradu škody. Bez změny zákonné úpravy je vyloučeno, aby z nároku na náhradu škody dle pracovního práva se stal nárok dle občanského práva a poté opět zase dle pracovního práva jen díky tomu, zda náhradu vyplácel stát, a nebo pojišťovna, jak dovodila žalovaná. Pro povahu nároku na náhradu ztráty na výdělku po skončení pracovní neschopnosti není určující, kdo fakticky plnění náhrady škody poškozenému poskytuje. Shodně je bez právního významu, jaký je právní vztah mezi škůdcem (zde Česká republika – Ministerstvo obrany) a subjektem, který poškozenému plní náhradu škody (pojišťovna).
11. Mezi účastníky je nesporné, že v důsledku úrazu dne 8. 6. 1977, který žalobci vznikl během výkonu vojenské služby při služební cestě v důsledku technické závady vojenského

vozidla Gaz, došlo k poškození páteře žalobce, a proto mu byla vyplácena náhrada za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti.

12. Podle § 25 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění se *pracovním úrazem pro účely tohoto zákona rozumí úraz, který utrpěl pojištěnec při činnosti zakládající účast na pojištění a který se za pracovní nebo služební považuje podle pracovněprávních předpisů, předpisů o úrazovém pojištění zaměstnanců anebo předpisů upravujících služební poměry platných v době vzniku invalidity následkem tohoto úrazu. Za pracovní úraz se považuje též úraz, který pojištěnec utrpěl při přípravě k obraně České republiky.* (Původní znění § 25 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění odpovídalo tehdejšímu rozsahu branné povinnosti - *pracovním úrazem se pro účely tohoto zákona rozumí úraz, který se za pracovní nebo služební považuje podle pracovněprávních předpisů nebo předpisů upravujících služební poměry. Za pracovní úraz se považuje též úraz, který pojištěnec utrpěl při přípravě k obraně České republiky nebo pojištěnec, který není vojákem z povolání ani vojákem v další službě, při výkonu služby v Armádě České republiky anebo pojištěnec při výkonu činnosti prováděné v rámci civilní služby podle pokynů osoby, u níž se koná civilní služba, nebo v přímé souvislosti s takovým výkonem; to platí obdobně pro onemocnění vzniklé při výkonu těchto služeb.*)
13. Zákon o důchodovém pojištění výslovně uvádí, že za pracovní úraz se *považuje též úraz, který pojištěnec utrpěl při přípravě k obraně České republiky.* O povaze vzniku pracovního úrazu nebyl mezi účastníky spor, jestliže žalovaná přihlédla k žalobci poskytnuté náhradě do roku 1985 a od roku 1999. Pracovněprávní povaha žalobci poskytované náhrady škody vyplývá také z doplněného dokazování soudem rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 4 Co 347/81 – 24, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žaloby žalobce na zvýšení renty, neboť nedošlo ke změně poměrů ve smyslu § 202 odst. 1 zákoníku práce; a sdělením pojišťovny ze dne 14. 11. 1978 o tom, že žalobci byla pojišťovnou hrazena ztráta na výdělku po dobu pracovní neschopnosti i po skončení pracovní neschopnosti dle zákoníku práce.
14. Soud v řízení vyzval Generali Českou pojišťovnu i Ministerstvo obrany České republiky k vyjasnění povahy žalobci poskytovaného plnění. Generali Česká pojišťovna uvedla, že se jednalo o nárok na náhradu za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti dle § 195 zákoníku práce, kdy odpovědným subjektem byla Česká republika – Ministerstvo obrany, neboť k poškození zdraví žalobce došlo při plnění služebních úkolů v průběhu základní vojenské služby při dopravní nehodě pojištěného vojenského vozidla. Vztah mezi Českou republikou – Ministerstvem obrany jako provozovatelem pojištěného vojenského vozidla a Generali Českou pojišťovnou jako pojistitelem uvedeného vojenského vozidla byl občanskoprávním vztahem pojištěného vozidla upravený vyhláškou č. 123/1974 Sb. Z tohoto titulu byla náhrada Českou státní pojišťovnou, resp. následně Českou pojišťovnou vyplácena až do roku 1999. Do roku 1985 žalobci náhradu za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti dle § 195 zákoníku práce vyplácel Československý stát – vojenská správa jako odpovědný zaměstnavatel a tehdejší Československou státní pojišťovnou bylo následně refundováno dle občanskoprávních předpisů. Poté Československý stát – vojenská správa požádal o převzetí výplaty náhrady žalobci tehdejší Československou státní pojišťovnou. Odškodňování bylo do roku 1992 prováděno z finančních prostředků složených k tomu účelu Československým státem – vojenskou správou. Do roku 1999 byl žalobce na základě pověření České republiky – Ministerstva obrany jako odpovědného zaměstnavatele odškodňován tehdejší Českou pojišťovnou ve formě náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti dle

§ 447 občanského zákoníku, přičemž na základě návrhu České republiky – Ministerstva obrany byla v roce 1999 převzata výplata náhrady za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti dle § 195 zákoníku práce s účinností ode dne 1. 10. 1999 přímo Českou republikou – Ministerstvem obrany a Česká pojišťovna poté refundovala České republice – Ministerstvu obrany vyplacené částky ve výši rozdílu mezi náhradou dle pracovněprávních předpisů a náhradou dle občanskoprávních předpisů. Nárok žalobce je dle pojišťovny svým charakterem po celou dobu odškodňování nárokem na náhradu za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti dle § 195 zákoníku práce, kdy jen po určité období byla náhrada poukazován tehdejší Českou pojišťovnou a.s. jménem zaměstnavatele žalobce.

15. Ministerstvo obrany ČR k výzvě soudu uvedlo, že dne 8. 6. 1977 utrpěl žalobce při výkonu základní vojenské služby úraz jako spolujezdec při dopravní nehodě. Ministerstvo obrany ČR odpovídalo z titulu pracovněprávní odpovědnosti za poškození zdraví žalobce následkem dopravní nehody. Jelikož se jednalo o havárii pojištěného vozidla, odškodnění od začátku nároku prováděla Česká státní pojišťovna (později Česká pojišťovna) přímo žalobci, ovšem z titulu občanskoprávní odpovědnosti. V souladu se zákonem č. 220/1995 Sb., kterým se mění zákon č. 74/1994 Sb., kterým se mění a doplňuje zákoník práce č. 65/1965 Sb., a některé další zákony, se žalobce obrátil na Ministerstvo obrany se žádostí o dorovnání rozdílu mezi nárokem přiznaným z titulu občanskoprávní odpovědnosti vypláceným Českou pojišťovnou a nárokem náležejícím z titulu pracovněprávní odpovědnosti Ministerstva obrany. Následně byly ze strany ČR MO žalobci dopláceny za období 1996 – 1999 doplatky k vyplácené náhradě Českou pojišťovnou. V roce 1999 na základě dohody mezi Českou pojišťovnou a ČR MO došlo od 1. 10. 1999 k převzetí odškodňování žalobce výhradně Ministerstvem obrany.
16. Sdělení povinných subjektů potvrzuje, že žalobci vznikl nárok na náhradu škody vůči MO z titulu pracovněprávní odpovědnosti MO. Okolnost, že k újmě na zdraví došlo při provozu motorového vozidla, nemá bez dalšího právní účinky na povahu vzniku škody a nároků na náhradu škody, jestliže ke škodě došlo během výkonu branné povinnosti, nejednalo se o odpovědnost za škodu vzniklou provozem motorového vozidla dle § 427 starého občanského zákoníku, ale o pracovní úraz, jelikož k němu došlo při plnění úkolů výkonu branné povinnosti. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 2. 1974, sp. zn. 5 Cz 4/74 pojem *"plnění služebních povinností nebo v přímé souvislosti s ním"* podle článku 31 a násl. předpisu ministerstva národní obrany Zák. 3 - 3 (práv.) je shodný s pojmem *"plnění pracovních úkolů"* a *"přímá souvislost s ním"*, jak je uveden v [§ 190 odst. 1 zák. práce](#) a jak je pak vymezen v ustanovení [§ 41 vládního nařízení č. 66/1965 Sb.](#) ve znění nařízení vlády ČSSR č. [60/1970 Sb.](#), což dopadá nejen na odpovědnost za škodu při pracovních úrazech a nemoci z povolání, ale i na odpovědnost pracovníka za škodu způsobenou organizací při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním podle ustanovení [§ 172 a násl. zák. práce](#) (srov. k tomu i stanovisko uveřejněné pod č. 55/1971 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Skutečnost, že náhradu škody hradila pojišťovna z titulu zákonného pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem motorových vozidel dle vyhlášky č. 123/1974 Sb. neměla vliv na pracovněprávní povahu nároku žalobce. Ostatně proto MO doplácelo žalobci rozdíl mezi poskytovanou náhradou ztráty na výděлку po skončení pracovní neschopnosti dle zákoníku práce a dle občanského zákoníku. Stanovisko pojišťovny ze dne 9. 7. 2017, ze kterého vycházela žalovaná, že žalobci od roku 1986 až 1999 byla vyplacena náhrada za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti z titulu odpovědnosti za škodu při provozu motorového vozidla dle vyhlášky č. 123/1974 Sb., bylo pro žalovanou irrelevantní,

neboť daná zákonná úprava stanovila pouze odpovědnost pojišťovny, aniž by vyloučila pracovněprávní povahu nároků žalobce na náhradu škody, čehož si byla pojišťovna i vědoma, pokud žalobci poskytovala ztrátu na výdělků vyplácené MO. Odpovědnost za škodu vyvolanou zvláštní povahou provozu dopravy vykonané jinak než lidskou silou (§ 2927 nového občanského zákoníku, dříve § 427 předchozího občanského zákoníku) nevylučuje vznik nároku poškozeného na náhradu škody dle zákoníku práce, pokud mu provozem dopravního prostředku vznikla škoda v souvislosti s jeho pracovním poměrem.

17. Rozlišení povahy nároku na náhradu ztráty na výdělků po skončení pracovní neschopnosti je zásadní pro určení výše vyměřovacího základu pojištění, neboť § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění mimo jiné stanoví, že se *do vyměřovacího základu pojištění za dobu po 31. prosinci 1995 pro účely stanovení ročního vyměřovacího základu zahrnuje též náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz (nemoc z povolání) a náhrada za ztrátu na služebním příjmu (platu) po skončení neschopnosti k službě*, nikoli však náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti dle občanského zákoníku (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Ads 236/2019 – 36, dle kterého *pro účely důchodového pojištění nejsou nároky podle občanského zákoníku a podle zákoníku práce vzájemně zaměnitelné. Předpisy důchodového pojištění...výslovně hovoří o náhradě za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz (nemoc z povolání). Tyto náhrady upravuje § 195 starého zákoníku práce. Naproti tomu náhrady podle § 447 odst. 1 starého občanského zákoníku o žádném pracovním úrazu nebo nemoci z povolání nehovoří. Zatímco pro zákoník práce byl pracovní úraz (nebo nemoc z povolání) klíčovou právní skutečností (protiprávním stavem), z hlediska občanského zákoníku nebyl pracovní úraz jakkoliv právně významnou skutečností. Jak plyne z rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 18 Ad 32/2018-59, NSS i KS nesprávně odhlédly od skutečnosti, že i v dané věci bylo žalobci sice poskytováno plnění pojišťovnou z titulu odpovědnosti za provoz motorového vozidla, ale jednalo se o pracovní úraz – dle odůvodnění rozsudku krajského soudu nehoda byla způsobena vozidlem Textilu Ostrava a odpovědnost se tedy posuzuje podle § 427 občanského zákoníku a pojistné krytí je dáno vyhláškou č. 197/1964 Sb., kryje se s odpovědností Služeb města Karviná vůči poškozenému žalobci ve smyslu pracovněprávních předpisů, jelikož úraz žalobce byl z tohoto hlediska úrazem pracovním). Městský soud v Praze má za to, že pro posouzení povahy náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti ve smyslu jeho zahrnutí do vyměřovacího základu pojištění dle § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění není rozhodná příčina škody, tedy zda ke škodě došlo při provozu dopravy, nýbrž zda ke škodě došlo při plnění pracovních úkolů (§ 190 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., § 269 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce).*
18. Optikou § 25 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění jsou výše uvedené úvahy ve své podstatě nadbytečné, jestliže zákon o důchodovém pojištění výslovně v § 25 odst. 1 uvádí, že *za pracovní úraz se považuje též úraz, který pojištěnec utrpěl při přípravě k obraně České republiky*.
19. Pro účely důchodového pojištění stanovená nezaměnitelnost náhrady škody dle občanského a pracovního práva odpovídá rozdílné úpravě občanského i pracovního zákoníku o náhradě škody za ušlý důchod. Podle § 271f zákoníku práce se totiž ztráta na důchodu neposkytuje. Proto je dle § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz nebo nemoc z povolání započítána do vyměřovacího základu. To ovšem neplatí ohledně náhrady za ztrátu

na výdělků v občanskoprávních vztazích. Jelikož se k této náhradě poskytované na základě § 447 zákona č. 40/1964 Sb. (či § 2963 občanského zákoníku) při výpočtu důchodu nepřiblíží, je v rámci odpovědnosti za škodu na zdraví nahrazována ztráta na důchodu. Jedná se o ztrátu, jež vznikla vyměřením nižšího důchodu, než jaký by byl důchodci vyměřen z jeho výdělků včetně částek náhrady podle původního § 447, tedy pokud by v důsledku škody na zdraví nedošlo ke snížení jeho výdělků. Právo na náhradu za ztrátu na důchodu je dnes zakotveno v ustanovení § 2964 občanského zákoníku, které navazuje na původní § 447a zákona č. 40/1964 Sb. (rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 1 Ad 36/2018 – 37). Právní úprava předchozího zákoníku práce však institut náhrady za ztrátu na důchodu obsahovala (srovnej § 195a zákona č. 65/1965 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 1988). Dále lze poukázat na to, že občanský zákoník oproti zákoníku práce neomezuje dobu poskytování náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti věkem poškozeného (zákoník práce stanoví limit dosažením věku 65 let, není-li dříve přiznán starobní důchod).

20. Žalobce získal plnění z titulu náhrady škody za pracovní úraz, nikoli z titulu odpovědnosti provozovatele vozidla za škodu vyvolanou zvláštní povahou tohoto provozu podle § 427 občanského zákoníku, proto byla žalovaná povinna v souladu s § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění zahrnout do vyměřovacího základu žalobci poskytované náhrady pojišťovnou za období 1986 až 1999.
21. Soud z důvodů shora uvedených žalobou napadené podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázána právním názorem soudu.
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady řízení mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. 4. 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce